

Een tragedie in New York

Van Maurice Seleky verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Ego Faber

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Maurice Seleky

Een tragedie in New York

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 414 2123 4

© 2017 Maurice Seleký

Omslagontwerp en -illustratie Bas van Vuurde

Foto auteur © I. Tjia

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Lout en Eric

'I have come to New York because it is the most forlorn of places, the most abject. The brokenness is everywhere, the disarray is universal. You have only to open your eyes to see it. The broken people, the broken things, the broken thoughts. The whole city is a junk heap.'

– Paul Auster, *City of Glass* (1985)

Proloog

Ze zeggen dat de president de nacht niet haalt. Zijn bewustzijn is hij al uren geleden verloren – hoewel sommige van zijn critici betogen dat hij al jaren zijn verstand kwijt is. De vicepresident en het kabinet zouden zich al op het ergste voorbereiden en zijn non-stop in vergadering geweest sinds de aanslag. In New York is de noodtoestand afgekondigd. Tanks en pantservoertuigen hebben de straten rondom Trump Tower afgezet. Helikopters cirkelen als stalen kraaien boven de stad. De National Security Advisor heeft in een persconferentie bezworen dat de veiligheidsdiensten alles in het werk stellen om de daders snel te pakken. Op de vraag van CNN of er al verdachte personen, organisaties of mogendheden konden worden aangemerkt, wilde hij geen antwoord geven.

Donald J. Trump heeft tot aan zijn presidentschap duizenden vijanden gemaakt en dat aantal is exponentieel toegenomen sinds hij president van de Verenigde Staten is geworden. De aanslag kan evengoed het werk zijn van 15 als van een binnenlands conglomeraat van bezorgde burgers of een *lone wolf*. Het kan mij eigenlijk niet zoveel schelen – ik denk vooral terug aan de avond van zijn inauguratie en het jaar dat daaraan voorafging.

Terwijl voor de wereld alles in beweging kwam – de miljoenen mensen die het Westen probeerden te bereiken op de vlucht voor oorlog, de Britten die zich met een pennenstreek losmaakten van

de rest van Europa, mijn eigen landgenoten die een politieke aardverschuiving veroorzaakten op basis van een diepgeworteld verlangen naar het verleden – kwam ook voor mij alles in beweging. Ik was al langer in transitie, maar ik wist niet waar ik me naartoe bewoog. In dat jaar smolt en schoof, kantelde en kolkte alles.

Ja, het was het jaar van *fake news*, het jaar van *alternative facts* en het jaar van *post-truth*. Maar het was ook het jaar van mijn ouders, het jaar van Leonard en het jaar van mij.

'I could stand in the middle of Fifth Avenue and shoot somebody and I wouldn't lose any voters.'

- Donald Trump, januari 2016

1

Claire

Ik ben verslaafd geweest aan mijn werk. Dat is anders nu. Tegenwoordig ben ik slechts een harde werker. Julie logeert bij een vriendin terwijl ik mijn avond op kantoor doorbreng. Ik moet mijn column nog afmaken voordat we naar de drukker kunnen. En ik schrijf hier beter dan thuis. Op de redactie is het rustig nu, iedereen is voor de bui het pand uit gesneld. Op de gang klinkt gedempt een oosterse taal en het gebrom van een stofzuiger.

Mijn blik dwaalt af van de laptop naar het uitzicht over de stad. Ik verlang naar een week slaap. Regendruppels verdelen het raam in duizenden stukjes. Er breekt wat zonlicht door de wolken heen. Vermoedelijk het laatste beetje voordat de herfst definitief inzet. Omdat ons kantoor zo hoog gelegen is, lijkt het alsof ik dit licht als eerste opvang. Op straat bewegen vooral paraplu's en taxi's.

Mijn huis is stil vanavond. Het licht van Julie brandt niet en zal ook niet vaak meer branden. Het duurt niet lang meer voordat ze op zichzelf gaat wonen. Ze begint er steeds vaker over.

Ik weet dat ze geen kwaad in de zin heeft en zichzelf echt niet kan bedwingen. Ik weet dat ze me niet wil kwetsen, maar toch maken haar jeugdig elan, haar levenslust en haar nieuwsgierigheid naar alles wat we niet samen delen me triest.

Er wordt op de deur geklopt, maar er wordt niet op mijn reactie gewacht. Het donkere haar van een schoonmaker wringt zich tus-

sen deur en deurpost. ‘Pardon, we dachten dat er niemand meer was.’

‘Het is niet erg.’

‘We moeten alleen nog hier zijn, mevrouw.’

‘Sla deze maar over vandaag.’

De deur wordt voorzichtig dichtgetrokken. Zodra ik de schoonmakers richting de lift hoor lopen, draai ik hem op slot. In een bureaulade tast ik naar een doosje tampons. Voor noodgevallen bewaar ik hierin ook een strip valium. Is dit wel een noodgeval?

Misschien begon het wel tijdens de lunch vanmiddag. We aten buiten de deur bij een nieuwe saladbar om de hoek van ons kantoor. Het was er ontzettend druk, waarschijnlijk dankzij een positieve recensie in *New York Magazine*.

‘Ik erger me enorm aan mensen die dwepen met quinoa,’ zei Anna, onze culinair redacteur. Ze keek de kring van collega’s rond op zoek naar instemming. Niemand durfde nog een hap te nemen.

‘Ik heb het natuurlijk niet over jullie, maar over die types die net hebben ontdekt wat *superfoods* zijn en zich daar nu totaal door laten obsederen.’ Ze prikte haar vork in een lichtgroen stukje avocado.

Het gesprek over eten verstomde al snel, omdat een van de freelancers over Kim Kardashian begon. Ik luisterde niet meer en checkte mijn e-mail op mijn telefoon, terwijl ik af en toe een lepel nam van mijn tomatensoep. Mijn aandacht werd onwillekeurig weer getrokken toen ik mijn naam hoorde vallen.

‘Ik vind juist dat sterke vrouwen niet per se een man nodig hebben. Kijk maar naar Claire.’

De opmerking was gemaakt op een vreemd geluidsniveau. Zacht genoeg om vertrouwelijkheid te suggereren, maar ook hard genoeg zodat ik – en iedereen aan tafel – het kon horen. Het was duidelijk een opmerking die bedoeld was om mij te vleien, gemaakt door iemand die niet wist dat ze me in feite kwetste.

Kalm draaide ik mijn hoofd in de richting van de spreekster. Haar stem kwam me niet bekend voor en toen ik haar zag, begreep

ik waarom. Het was een stagiaire. Ze had mooie bruine krullen en een knap gezicht. Ze rook naar Coolwater. Verder herinnerde ik me dat we haar hadden aangenomen omdat haar vader bij het concern werkte dat ons magazine uitgaf. De stagiaire ving mijn blik. Angst. Ze begreep plotseling dat haar stage voorbij was. Ik at mijn soep op.

De valium begint te werken. Ik word rustiger en kan me weer concentreren op de computer. De woorden komen vanzelf. Ik begin mijn eerste zin met 'Kim Kardashian'.

2

Leonard

Je bent een man in quarantaine. Iedereen beweegt zich elegant om je heen. Zorgvuldig word je genegeerd, smaakvol gebruuskeerd. Je slikt het allemaal. Je had immers zelf het vrijgezellenfeest overgeslagen, waarschijnlijk de reden dat je met nog bijna niemand hebt gesproken op dit huwelijk. De mannen die er hier echt toe doen, waren ooit je beste vrienden.

Men staat in groepjes langs de rand van de dansvloer, waar het bruidspaar zich aan een openingsdans waagt. De mannen, van wie het merendeel advocaat, arts of consultant is, dragen vrijwel allemaal een smoking. Er staan drie kerels in pak. Aan hun koppen is te zien dat ze niet van dit feest genieten. Ze staan ongemakkelijk met elkaar te praten bij de bar, tot elkaar veroordeeld door hun kledingkeuze.

De vrouwen dragen cocktailjurken en pumps. Veel van de dames zijn mooi en aan hun gesprekken te horen zijn ze in dezelfde sectoren werkzaam als de meeste heren. Soort zoekt soort. De vriendinnen van de bruid hebben eerder op de avond een lied voor haar gezongen. De bruidegom lachte geforceerd, net als de andere aanwezigen. Hij was duidelijk niet getrouwd met het meisje dat in het lied werd bezongen. Je keek met plaatsvervangende schaamte weg van dit laatste restant van een weinig spectaculaire studententijd.

Het bruidspaar wordt rood uitgelicht op de dansvloer. Uit de

boxen schalt *The Time of My Life*. Typisch iets voor de bruid. Je hebt haar nooit langer dan een kwartier gesproken, met de bruidegom heb je gestudeerd en in huis gewoond. Zij is blond en heeft gebruinde schouders, hij kijkt naar zijn schoenen. Veel mensen juichen en klappen, maar dat maakt deze dans nog niet magisch.

‘Hoe is het eigenlijk met jou, Leo?’

Robert. Bob, voor jullie. Honderden uren van je leven heb je met hem gesleten in collegezalen, de universiteitsbibliotheek en de *dive bars* van Camden. Tegenwoordig feliciteren jullie elkaar alleen nog op verjaardagen via Facebook. Je hebt hem al jaren niet meer echt gesproken en het enige wat je nog van hem meent te weten is dat hij werkt bij een investeringsmaatschappij. Maar het kan ook Google zijn.

‘Heel goed, Bob. Hoe is het met jou dan?’

Hij kijkt je onderzoekend aan. ‘We hebben je gemist op het vrijgezellenfeest.’

‘Ik kon niet.’ Het antwoord dat je hebt voorbereid.

‘Je was meer dan een halfjaar van tevoren uitgenodigd. Waarom kon je niet?’

Je slikt en strijkt met je hand door je haar. Plotseling trekt Robert zijn telefoon uit zijn broekzak en kijkt naar het scherm. ‘Sorry, ik moet deze even nemen.’ Hij geeft je een tikje op de schouder. ‘*Catch you later.*’

Dit is al jouw zesde huwelijksfeest in een halfjaar. Je hele sociale netwerk bindt zich momenteel juridisch en ceremonieel aan een partner. Een bruiloft is nu eenmaal het allermooiste feest in het leven zegt iedereen. Ook al leven jullie in de eenentwintigste eeuw, nog steeds is het huwelijk, als voorpost van het gezin, het ijkpunt van jullie hele bestaan, het doel van jullie opvoeding, het allerhoogste goed in dit land – naast geld en het recht op zelfverdediging.

En het wordt alleen maar erger. Dit is pas de prelude op een massale geboortegolf de komende jaren. Wie niet snel een gezin heeft, is gezien. Adapteer, voordat je moet adopteren, lijkt het motto van

alle dertigers. Zou het kunnen dat jij, als een van de weinige singles op dit zuurstokroze festijn, daarom niet dronken wordt?

Misschien ligt het wel aan de muziek. Die is hetzelfde als op de vorige vijf huwelijken. De obligate *feel good*-pop is inwisselbaar, net als het thema, de mensen en de sfeer – een vleesgeworden Ralph Lauren-commercial. *Fucking wedding planners*.

Tegen zoveel eenvormigheid helpt zelfs alcohol niet.

3

Julie

Weer heb ik het gevoel dat ik hier mijn tijd verdoe. De les sleept zich voort van bijzaak naar bijzaak. Langzaam voel ik hoe het stof en de saaiheid in deze klas me verstikken. Om me heen is er niemand die echt naar de leraar luistert. Iedereen leidt zichzelf op de gebruikelijke manier af. Ons verzet is subtiel, want niemand heeft zin in gezeik. Maar die oudelui krijgen ons er niet onder. Het is bijna tijd voor ons. Daar kunnen ze niets aan veranderen.

Eindelijk is het afgelopen. Het lokaal is zoals altijd direct leeg. Wij zijn sneller dan onze telefoons. Als ik bij het hek aankom, wacht de groep al op me. Iedereen rookt. Ik haal het spul uit mijn tas en begin te draaien. Iemand kijkt nog even achterom, naar school. Daar is niets te zien.

Ik neem een trek en nog een en nog een en geef dan door. Een fles gaat rond. Ik voel me al snel zweven. De lichtheid in mijn hoofd zou ik altijd wel willen. De groep lacht om een bericht op Snapchat. Ik zie een selfie van een meisje. Naakt. Ze heeft haar schaamstreek geschoren en een getatoeëerd pijltje wijst naar haar kut.

Een zak chips gaat van hand tot hand.

Iemand komt voor me staan.

Ik zoen terug.

4

Max

Ik was eenentwintig toen ik voor de eerste keer vloog. Het was een onwerkelijke ervaring om in de buik van die grote vliegmachine op te stijgen en te verdwijnen in een hemel vol witte wolken. Ik voelde me kwetsbaar en onoverwinnelijk tegelijkertijd. Ook al kon ik ieder moment neerstorten, dankzij dit vliegtuig was de hele wereld binnen mijn bereik.

Gek genoeg weet ik niet meer waar die eerste reis heen ging. Het was vooral het vliegen zelf dat een plek vond in mijn geheugen. Ik herinner me de schok van de landing, hoe het toestel over de landingsbaan taxiede en ik ten slotte met wapperend haar van boord ging. Ik was slechts passagier, maar ik had net zo goed de piloot kunnen zijn, zo intens voelde die eerste vlucht.

Inmiddels ben ik voor zaken en plezier de hele wereld overgegaan. Ik geniet erg van vliegvelden, niet zozeer vanwege de belofte van een nieuwe bestemming, maar vanwege de mogelijkheid om te vertrekken. Het zijn toevluchtsoorden voor al die honderdduizenden, al die miljoenen die zich dagelijks verplaatsen over duizenden kilometers, daarbij korter of langer hun menselijke stilstand opheffen, ketenen verbreken met plekken en personen, bewust – maar vaker onbewust – spelen met tijd, identiteit, werkelijkheid.

Maar dit keer ben ik het niet die vertrekt, het is Megan. We zijn